

ספירת העומר (2)

שמיטה - ספירת העומר

גבי שמיטה גם מצינו ספירה שהבי"ד היו סופרים השנה שניה לשמיטה ולפי איך שעולה ממפרשי התורה הספירה נועדה לחבר את השנים של חול אל השנה הקדושה שנת השמיטה (כעין מה שמצינו על שמאי והלל בענין זכירת השבת בימי החול). אולי ה"ה ספירת העומר נועדה לחבר את הימי החול של האדם אל חג השבועות דהיינו התורה הקדושה, ולפי"ז מצוות העומר מלמדת את האדם גם בשאר ימי השנה שיספור. כלומר אם הוא עובד ובסוף היום הולך ללמוד או לשמוע שיעור אז הוא צריך לספור ולחכות כעבד ישאף צל מתי יבוא הערב ואוכל לשבת ללמוד, וה"ה בחור ישיבה במנוחתו בין סדר לסדר יצפה ויחכה לסדר הבא והציפייה והספירה היא תהיה כמו החוט של השרשרת שמחבר ומדבק בין היהלומים.

וכמו שהמסר שנלמד בשנת השמיטה שהארץ לה', מחלחל ומשפיע גם על השנים האחרות שבהם כן עוסק במלאכה ה"ה שעת הלימוד ישפיע על שאר השעות שבהם אינו עוסק בלימוד וידע שהעוה"ז עראי והעיקר זה התורה ועולם הרוח. (וזה כעין מש"כ המהרש"א במועד קטן כ"ח).

עניי הספירה

טעם ספירת העומר והאם הספירה בזמן הזה מדאורייתא או דרבנן.

כתוב בתורה: "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום" (ויקרא פרק כג' פסוקים טו-טז) וכן נאמר עוד בספר דברים "שבעה שבועות תספור לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבועות" (פרק טז' פסוק ט') והגמרא במנחות, למדה שמה שנאמר בתורה "ממחרת השבת" פירושו ממחרת יום טוב הראשון של פסח שזה נקרא יום שבתון הלכך מן התורה יש מצות עשה לספור

שבעה שבועות ספירת העומר. בספר החינוך (מצוה רע"ג) כתב טעם המצוה כיון שכל עיקרן של ישראל זה לשמור את התורה וללמוד אותה שכן בזכות התורה נבראו שמים וארץ כמו שמבואר בגמרא נדרים (דף לב' עמוד ב') וכן זה הסיבה והעיקר שנגאלו בני ישראל ממצרים לשמור את התורה וללמוד אותה, לכן נצטוו ישראל למנות את הימים ממחרת יום טוב ראשון של פסח עד נתינת התורה משום להראות בנפשנו את החפץ הגדול אל היום הנכסף והנכבד ללבנו כמו שעבד שואף אל המנוחה לעת ערב כדי שיוכל לנוח מעבודתו, כמו כן אנו סופרים מתי יבוא יום קבלת התורה שהספירה מראה שכל ישעו וכל חפצו של האדם להגיע לזמן הזה (עד כאן לשון ספר חינוך). והנה נחלקו רבותינו הראשונים, בזמן הזה שאין לנו בית מקדש ולכן אין אנו יכולים להקריב קרבן העומר האם ספירת העומר היא מדאורייתא או מדרבנן. דעת הרמב"ם והרי"ף שמצות ספירת העומר היום היא מדאורייתא אולם דעת רבינו ישעיה וכן דעת הר"ז"ה והרשב"א וכן עוד ראשונים כתבו שהיום מצות ספירת העומר היא מדרבנן וכן נראה דעת מרן השולחן ערוך. ולכן פסק הרב עובדיה יוסף בספרו חזון עובדיה "יום טוב" (עמוד ריד') שכאשר אדם אומר את ה"לשם יחוד" לפני ספירת העומר ראוי שישמיט את המילים "הריני בא לקיים מצות עשה" כיון שספירת העומר היום היא מדרבנן.

וכן למדו חז"ל במסכת מנחות (דף סה' עמוד ב') ממה שנאמר "וספרתם לכם" בלשון רבים שכל אחד חייב לספור לעצמו ולא שאחר יספור ויוציא אותו ידי חובה.

לסיכום:

- 1- מצות ספירת העומר היום היא מדרבנן ולכן כשקורא את הלשם יחוד שלפני הברכה ראוי שישמיט את המילים "הריני בא לקיים מצוות עשה".
- 2- לכתחילה אדם צריך בעצמו לספור ספירת העומר ומכל מקום אם שמע מאדם אחר והתכוון לצאת ידי חובה וגם המברך התכוון להוציאו יצא ידי חובה.

עניי הספירה

לימוד, חכמה, ותקוה הם הנוסחה להצלחה

ספר שמחלה

חקירה:

בטלה דעתו אצל כל אדם.

אין מתחשבים בדעתו של האדם כאשר היא סותרת את דעת רוב העולם.

לדוגמא: אין מברכים ברכת המזון על היין, משום שאדם לא קובע עליו סעודתו. ואפילו אם יבוא אדם ויקבע עליו את סעודתו, לא יברך משום שבטלה דעתו אצל כל אדם, ששאר בני האדם אין דרכם בכך (ברכות לה:)

חקר הברכת אברהם: האם אנו אומרים שדעתו אינה בלב שלם (מציאות) או שדעתו לא מועילה נגד דעת כל העולם (דין)

נפק"מ איסטנים שדעתו שונה משאר בני אדם.

ספר קובץ יסודות וחקירות.

סיפור: סגולה לאריכות ימים

שאלו ליהודי פיקח: מה סוד אריכות ימים של מתושלח? השיב אותו יהודי: בואו ואגלה לכם את הסוד, נאמר בתורה: "ויחי מתושלח שבע ושמונים שנה ומאת שנה ויולד את למך". אם כן לא נשא מתושלח אישה אלא בגיל מאה ושמונים שנה. אין תימה, איפוא שהאריך ימים מכל בני דורו....

ספר חד וחלק [דף קיח]

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של

יוסף בן ג'ינט מסעודה

של דינה בת מרים, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה ג'וזת בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, סשה שלום בן דבורה רחל, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלוח, פייגא אולגה בת ברנה זרע של קיימא לרינה בת זהרה אנריאת. לעילוי נשמת: ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן משה, דניאל בן רחל, רפאל שלמה בן אסתר.

בדרך כלל בברכות ובמצוות שענינן אמירה, אדם יכול לצאת ידי חובה על ידי שמיעה מאדם אחר כמו למשל קידוש או הבדלה אמנם בספירת העומר נפסק בשולחן ערוך ס' תפט "ומצוה על כל אחד לספור לעצמו" ומבאר המשנה ברורה שהספירה אינה כשאר המצוות דאם שמע מחבירו ומתכוון לצאת יוצא מדין שומע כעונה הכא גילתה לנו התורה דלכתחילה לא יצא כל כמה שלא ספר מעצמו.

השאלה הנשאלת מדוע יש הבדל בין קידוש לספירת העומר, למה דוקא בספירת העומר חשוב שהאדם יספור בעצמו? התשובה לכך היא שהספירה אינה ענין טכני אלא ספירה שמראה על השתוקקות ואי אפשר לצאת ידי חובה על ידי השתוקקות של אדם אחר, ולכן כל אחד צריך לספור בעצמו לחזק את ההשתוקקות שלו לתורה ולבטא את ההשתוקקות בספירה.

מתוך האור

וספרתם לכם: ל'ב כ'בד מ'ח – מחשבה דיבור ומעשה

וספרתם לכם מ'מחרת השבת מיום ה'באיכם את ע'מך התנופה שבע שבתות תמימת תהינה. (ויקרא כג, טו)

זהו שאמר הכתוב "והחוט המשולש לא במהרה ינתק" (קהלת ד, יב). אמר החכם, שהוא רמוז בג' דברים, שהם מחשבה, דבור, ומעשה, והם כנגד ג' נשמות, שיש לכל אחד, נפש רוח ונשמה, והנפש הוא בכבוד, והרוח המדברת הוא בלב, למעלה מכבוד, והנשמה שהיא מעולה יותר, למעלה במוח.

וזהו רמזו בתיבת לכם, לב כבוד מוח, ר"ל, וספרתם בג' אלה לכם, שהם לב כבוד מוח, אז תמימות תהינה.

מאור חיים עמוד סה'

הלכה:

ספירת העומר צריכה להיות בדיבור בפיו ובשפתיו, אבל בהרהור לא יצא, שהרהור לאו כדיבור דמי. (משנה ברורה בביאור הלכה סימן תפט). ואם הרהר בלבד, יכול לברך אח"כ, ולספור ספירת העומר בביטוי שפתיים. ולכתחלה צריך להשמיע לאזנו, ואם לא השמיע לאזנו יצא.

חזון עובדיה על הל' יו"ט עמוד רמג'

